Ας τολμήσουμε (Μαρία Σωτηρίου)

Categories : ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Date : 15 Ιουνίου, 2010

Ἕβδομη ὥρα στή Γ΄ Γυμνασίου, στήν πιό ἀπειθάρχητη τάξη τοῦ σχολείου, στό τέλος μιᾶς ἡμέρας δύσκολης, ἀφοῦ τό αἴτημα γιά ἐκδρομή εἶχε ἀπορριφθεῖ. Ὅπως περίμενα, βρέθηκα ἀντιμέτωπη μέ τήν κορυφωμένη ὀργή τῶν οὕτως ἤ ἄλλως θυμωμένων μαθητῶν μου. «Γιατί νά μήν πᾶμε ἐκδρομή;», πετάχτηκε μέ ἀναίδεια ἡ Ἑλένη. Καί σάν νά εἶχε δοθεῖ τό σύνθημα γιά γενική ἐπίθεση, ἄρχισαν ὅλα νά χειρονομοῦν καί νά φωνάζουν ἀσυγκράτητα: «Θά κάψουμε τά ἀπουσιολόγια!», «Θά σπάσουμε τά τζάμια!», «Θά σκάσουμε τά λάστιχα τοῦ Διευθυντῆ. Αὐτός ὁ...». Οἱ φράσεις πού ἀκολούθησαν δέν ἦταν μόνο ἀπρεπεῖς, ἤτανε ἕως βλάσφημες. Τά κοίταζα μέ παγωμένο τρόμο στήν ψυχή. Αὐτά τά πλάσματα πού ἔβριζαν ὥς καί τόν ἴδιο τόν Θεό δέν ἦταν παρά παιδιά μόλις 15 ἐτῶν. Ἦταν τό αὔριο τοῦ κόσμου μας, ὁ κόσμος πού ἑτοιμάζουμε. «Τί περιμένεις;», σχολίασε μελαγχολικά μία συνάδελφος, «Μήπως ἔχουν σπίτια νά τά μεγαλώσουνε;». «Βλέπεις κι αὐτά πού ἔχουν...», ἀπάντησε μέ πικρή εἰρωνεία μιά ἄλλη. «Δέ βρίσκεις ἄκρη μέ τά σημερινά παιδιά. Ἄμα γίνεις μάνα, θά καταλάβεις».

Ὅλη τήν ἡμέρα προσπαθοῦσα νά καταλάβω. Μ᾽ αὐτό τό θλιβερό «γιατί;» ἔτυχε νά περνῶ κεῖνο τό βράδυ ἔξω ἀπό ἕνα στέκι, ὅπου συνάζονται οἱ ἔφηβοι· ἀγόρια καί κορίτσια ρουφούσανε μηχανικά τά καλαμάκια τους, ἐνῶ τά μάτια χαυνωμένα καί ὀρθάνοιχτα, μέναν προσηλωμένα στήν τεράστια ὀθόνη τοῦ ἀπέναντι τοίχου. «Κοίτα, ρέ. Αὐτή...», χυδαῖα σχόλια, ἀπρεπεῖς χειρονομίες, λάγνα βλέμματα. Κοίταξα φευγαλέα τό ἐπίμαχο θέαμα. Κατάλαβα... Τό πιό δημοφιλές reality τῆς τηλεόρασης.

Κατάλαβα. Μετά τό τελευταῖο χτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ, τά παιδιά μας θά φοιτήσουν σ᾽ ἕνα ἄλλο σχολεῖο· ἕνα σχολεῖο πού δέν ξέρει ἀπό διαλείμματα, πού δέν ἀπαιτεῖ καμιά προσπάθεια. Ἀρκεῖ νά πατήσεις ἕνα μικρό κουμπί γιά νά ξεδιπλωθοῦνε οἱ μαγικές σελίδες του. Μάθημα πρῶτο: τό πιό δημοφιλές reality: νεαρά κορίτσια θά κυνηγήσουνε μέ κάθε τίμημα τό ὄνειρο μιᾶς ὀμορφιᾶς πού ἐξαργυρώνεται... Μάθημα δεύτερο: τό πιό δημοφιλές σήριαλ πού τά ὀνόματα τῶν πρωταγωνιστῶν του ἐμφανίζονται σέ ἀφελεῖς παρομοιώσεις στίς ἐκθέσεις τῶν δεκατριάχρονων: μιά νεαρή παρέα κρύβει στούς δεσμούς τῆς «φιλίας» μοιχεῖες, πορνεῖες, ἐγκαταλείψεις παιδιῶν, ἀθέμιτο χρῆμα, δολοπλοκίες, δολοφονίες· ἔνοχα μυστικά πού θά καπηλευτοῦν στό ὄνομα τοῦ τίτλου ὅ,τι πιό ἅγιο, ἁγνό καί ἱερό ποθεῖ ἡ ἀνθρώπινη ψυχή· Ἐδέμ! Τό ψέμα, ἡ μοιχεία, ἡ διαφθορά· Ἐδέμ! ὁ δικός μας Παράδεισος, ἡ ἀπόλυτη ἀντιστροφή.

Καί τά δάχτυλα θά παίζουν στό τηλεκοντρόλ καί τά παιδιά μας θά ἀποκοιμηθοῦν στό φῶς τῆς τηλεόρασης· καί τήν ἄλλη μέρα στίς σχολικές τάξεις θ᾽ ἀγγίζουμε μές στίς ψυχές ἐρείπια: μιά σκέψη ναρκωμένη κι ὅλο τόν κόσμο γυρισμένο ἀνάποδα. Κάθε ἀξία πού ἔχει ὥς τώρα συντηρήσει τή ζωή θά ἐκμηδενίζεται ὡς ἠλίθια μπροστά στό θλιβερό ἀντίστροφο: ὁ ἐσωτερικός πλοῦτος μπροστά στήν ἀπολυτοποίηση τῆς ὀμορφιᾶς, ἡ τιμιότητα στό κυνήγι τοῦ εὔκολου κέρδους, ὁ σεβασμός στήν ἀναίδεια, ἡ ἀφοσίωση τῆς ἀγάπης στήν ἐλευθεριότητα τῆς ἡδονῆς, ἡ πίστη στόν Θεό στή λατρεία τῶν ἀνθρώπινων εἰδώλων. Ἕνας ἀντεστραμμένος κόσμος, ἕνας ἄλλος κόσμος, ἕνας κόσμος ξένος...

Κι ἐγώ, μιά ἁπλή, ἀσήμαντη δασκάλα νά μοχθεῖ· πῶς ν᾽ ἀνορθώσω τά κατεσκαμμένα μέσα τους; Πῶς νά παλέψω αὐτήν τήν τραγική δικτατορία τῆς εἰκόνας ἀφοῦ ἐμεῖς, οἱ μεγαλύτεροι, ἐμεῖς, οἱ ἴδιοι οἱ γονεῖς τους, ἐπιλέγουμε αὐτήν τή μαστρωπό νά δίνει στά παιδιά αὐτά πού δέν προφθαίνουμε; Ἀφοῦ οἱ ἴδιοι μας λαγνεύουμε μ᾽ αὐτήν τή μαστρωπό, ρουφοῦμε συντροφιά μέ τά παιδιά μας τήν ἀποφορά τῶν σκουπιδιῶν της μέσα στό χῶρο τόν πανίερο τῆς προσωπικῆς μας ἐκκλησιᾶς, μέσα στό σπιτικό πού εὐλόγησε τό ἅγιο μυστήριο τοῦ Θεοῦ;

«Δέ βρίσκεις ἄκρη μέ τά σημερινά παιδιά. Τί περιμένουμε;». «Τί περιμένουμε;», ἀπάντησα ἐπαναλαμβάνοντας τό γνώριμο ἀπογοητευμένο ἐρώτημα. «Ὅταν ἡ τηλεόραση παίζει στά σπίτια μας μέρα καί νύχτα, τί νά περιμένουμε;». Μέ κοίταξαν μέ ἔκπληξη οἱ συνάδελφοι. «Δέν ἔχεις ἄδικο», σχολίασε κάποιος σκεφτικά. «Μά, ἄς εἴμαστε ρεαλιστές. Μποροῦμε νά ζήσουμε καί χωρίς τηλεόραση».

Ὄχι, δέν μποροῦμε. Ἄς εἴμαστε ρεαλιστές. Δέν μποροῦμε, γιατί μᾶς πνίγει ἡ μοναξιά κι ἔχουμε ἀνάγκη νά βλέπουμε ἕνα πρόσωπο ἀνθρώπινο, ἔστω καί πίσω ἀπ᾽ τό γυαλί· γιατί στά σπίτια μας ἔχει πέσει σιωπή κι ἔχουμε ἀνάγκη μιά ἀλλότρια φωνή νά πνίξει τήν κραυγή τῆς ἀποξένωσης· γιατί τό σῶμα μας καί ἡ ψυχή μας περιφέρονται κατάκοπα, κι ἔχουμε ἀνάγκη νά ξεδώσουμε, νά δραπετεύσουμε στήν ἐλαφρότητα· γιατί εἶναι ἀφόρητο νά δοῦμε μέσα μας κι ἔχουμε ἀνάγκη νά κοιτοῦμε ἔξω, ὅσο πιό ἔξω γίνεται· γιατί μέ δύο λέξεις ἔχουμε ἀνάγκη ἀπό ναρκωτικό νά μᾶς κοιμίζει τήν ὀδύνη μας κι ἡ τηλεόραση εἶναι τό πιό εὔκολο, φθηνό, «ἀκίνδυνο» ναρκωτικό πού βρίσκουμε.

Δέν μποροῦμε λοιπόν. Ἀκόμα καί γιά τά παιδιά μας ἡ θυσία θά μᾶς ἤτανε ἀβάσταχτη, γιατί μᾶς λείπει ἡ ἀγάπη, ἡ εἰρήνη, ἡ χαρά· τό ὀξυγόνο τῆς ζωῆς. Ἡ ἀγάπη· ἡ εἰρήνη· ἡ χαρά: Εἶπα αὐτές τίς λέξεις τίς εὐλογημένες μέσα μου κι αὐθόρμητα θυμήθηκα τό στίχο τῆς Γραφῆς· «Ὁ δέ καρπός τοῦ Πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη...». Ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη· ὁ Παράκλητος. Ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη· ὁ Θεός. Κι ἔνιωσα νά φωτίζεται ὁ νοῦς καί ἡ καρδιά μου, ἡ ὕπαρξή μου ὁλόκληρη...

Ἄχ, ἄν μπορούσαμε ἤ μᾶλλον ἄν ἀποφασίζαμε ν᾽ ἀνοίξουμε μιά χαραμάδα μές στή

φυλακή τοῦ κόσμου μας, νά ἐλευθερώσουμε τό στριμωγμένο Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ· μιά ἡλιαχτίδα στά θαμπά μας σύννεφα. Ἄχ, ἄν τοῦ δώσουμε τό λίγο, τό ἐλάχιστο τῆς ὕπαρξής μας, ἕνα μονάχα «ἐλθέ καί σκήνωσον». Ἐκεῖνος ἀγαπητικά, φιλόστοργα, σάν τότε τά ψωμιά, θά πολλαπλασιάσει τό ἐλάχιστο, θά κάνει τό λίγο μας πολύ, πολύ: τήν ἐμπειρία τοῦ Θεοῦ· κελάρυσμα χαρᾶς βαθειᾶς καί ἤρεμης, ἁπλοχωριά ἀγάπης· ἡ ἐμπειρία τοῦ Θεοῦ φιλί ζωῆς στήν ἐρημία μας.

Τότε θά κλείναμε τήν τηλεόραση. Τότε δέν θά τολμούσαμε νά τήν ἀνοίξουμε μή μᾶς ληστέψει τή χαρά.

Ὑπάρχουν κάποιοι, κάποιοι ξενιτεμένοι τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο μας πού ζοῦν δίχως τηλεόραση, πού τά παιδιά τους μεγαλώνουν ἰσορροπημένα κι ἀτραυμάτιστα. Εἶναι οἱ ξένοι, οἱ «ἀπόκοσμοι» κι ὅμως οἱ πιό κοντά στόν κόσμο, οἱ πλησίον του· αὐτοί πού τόν κατανοοῦν βαθιά, γιατί βαθιά τόν ἀγαποῦν, γιατί ἀγκαλιάζουν τό λεπρό του σῶμα μέ τόν πόνο τοῦ σταυροῦ. Εἶναι αὐτοί πού βλέπουνε μιά ἄλλη τηλεόραση μέ τή συχνότητα τοῦ Πνεύματος, τίς ὀμορφιές τῆς θεϊκῆς Ἐδέμ.

Ἐκεῖνοι μπόρεσαν. Τό πείραμα τοῦ Παρακλήτου στή ζωή τους πέτυχε. Ὅμως τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ δέν ξέρει διακρίσεις. Ἐκλιπαρεῖ μέ παραπονεμένες οἰμωγές στά βάθη μας.

Ἄς τό τολμήσουμε νά δοκιμάσουμε τή θέση καί τήν ἄρνηση, ἀμφίδρομα· νά ἀνοίξουμε τούς δέκτες τοῦ Θεοῦ, νά κλείσουμε τήν τηλεόραση. Νά κλείσουμε τήν τηλεόραση, ν᾽ ἀνοίξουμε τούς δέκτες τοῦ Θεοῦ.

Σέ ὅσα σπίτια κλείσει ἡ τηλεόραση, τόσα παιδιά θά ἔχουνε δικαίωμα στήν παιδικότητα· τόσο ὁ κόσμος θά ἔχει δικαίωμα στήν ἐλπίδα. Ἄς τό δοκιμάσουμε. Γιά τίς ἀθάνατες ψυχές μας, γιά τήν ἀγάπη τῶν παιδιῶν πού μεγαλώνουμε. Ἀξίζουν, τους τό ὀφείλουμε.

(Πηγή: "ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ")